

Talemaader, Sejer og Vendinger fra Nordthy.

Samlede af ANDERS OVERGAARD.

Han æ it tabt i bag aa en Vuen (saalæng han henge po e Hamle).
De kam ibaag e po ham, lissom Yvlatven po e Kjælling.
No ska e vær', enten saa de søkke helle flyde.
Lét ka fonyv en Baa'. (Ménne ka gyr en skit te pas).
Han bløv saa rej, te han tur' et rest.
Han æ it rej fuer aa ræn', naa de knibe.
Den fenne bæjst, dæ file. (File: forvare).
De æ bæjst aa gjem' de bæjst de sist.
No begynne vi som fræ nue Maarstaaen.
Vi ska naak te aa ha den laang Bien ifuer.
Han æ kommen po e Bien.
Dæ æ kommen Buj fra Beskejjen, te beskit æ dø.
Han ska osse ha hans Besyv mæ alvejien.
De æ en beskejjen jen. (Om et Barn, der kan sige Besked).
Den béjjer al de en sier. (Om en sløv Kniv). (Bider).
Nær sæ, de æ Sultføe.
De æ nøj, en blend kan fornem' po en Væg.
De va en najjen Pi Ma'sen.
De æ it bejje end te e Bønder.
De æ grov fu al de, di Bønder ka ed, naa di ka fo ed fu it.
De æ e Bønder, di ska løv aa al sammel.
Han brøtt sæ hverken om Pier helle Povl.
De gor lissom varm Brøe.
Dæ ska syv Kutier te halfja Par Bovser.
Han haa væt i By far i Daa.
Æ de nøj aa gy saatten Byblæst aam.
Vi bytte lig øvver, som dæ engen Pæng va te (eller som Dræng bytte Kjepp).
Dæ te aa it længer.
Naa æ snakke te dæ, taar æ mi Lu aa! (Naar en utidig spørger).
Hvæ Dævvel haa sin Ti.
Han æ saa down som Lud i en Kaar.
Dreng var æ, aa Mand bløv æ, men Kaal bløv æ alle.
(Naar en bliver for tidlig gift).
Han æ lieg ve aa ka fo døde Folk te aa gren!
Fur it aa vis dæ e Dar, saa dær en firkante Huel, do ka go ud aae.
Do haj it slaan e Dar saa hot i, dessom di Nies haj wæt imell.
Han æ fatte, men de æ en ærlig Saag.
Do æ fjette om di Mond, do ska naak ue aa ste Folk.
Han æ saa fjette, te vi ku skrij i kol' po ham.
Fejler æ dæ ve'e, enten de saa er e Fesk helle e Deppels.
Naar e Flask æ taam, saa haa e Sjæl Rov.
Naa vi drikke aa Flask, saa kinne e it aa e Glaes.
Han sku osse ha hans Fjerringkaa mæ, fu de hans Skip va it hjemm.
Foligs Bar', i haa it nøj aa kom te Rett aam!
De æ saa fin, te de æ grov.
Dæ æ Foskil po Fesk.
De foslaar it mir end en Drob i e Hav.
Han snakke, som han haa Fostand te.

Han haar en gue Fostand, naa baarre han vel brog' en.
Han æ færre mæ hans Pære.
De ka hverken øe helle føe.
Haa do nuti sit en Fuer mæ tov øvn i e Hue aa tov paa e Sier? (En Gaadespøg).
Di gammel æ de eldst.
Han gie it hans Gavve hæen.
Han si ue, som han lieg va fallen nie fræ e Maaen.
Han vedd naak, hvis Gjes han gjenne.
Han glovve, som han haj lieg fot øvn.
Væ no gue, saa ska do fo en Kuen aa væ jenne aam.
Ja, Godav, mi Lu.
Den, dæ it kan si sæ siel tegve, ka heller it si ajje tegve.
Han æ gon dæ hen, hva di grenne a Folk (falden i Søvn).
De æ godt, vi æ i ta' Folk dje Hus'. (Siges, naar det regner).
De legge i jen Gu'dommelighid. (Uorden).
Han haa fojjen Gu ll te en Sventrovv.
Al' de, dæ legge po e Guel, mo vi træj poe.
Han gor, som han gik po Noel.
De æ bæjst aa go ijenn, de Stød en æ løvven.
De æ bæjje aa væ got goen end skit kyren.
Di gor i Gosgaang lissom e Havbo, naa di go fræ e Hav.
Do haa naak spist den saalt Æn' aa æ Grieses Haal. (Naar en tørster).
No slap e Haal aa e Gimmer.
Vi ka ta i e Kattes Haal aa kyer, saa haa vi nøj aa gyer.
De æ en rask Lyv aa væ hal'tossi.
Naa do haa harre de, æ haa pløvved, saa ka do si, hvans æhaa døvved.
De haste val it horre, end de plejer.
Haj do it hat den Hat, haj do ingen Hat hat.
De vil æ it ha hat fur en Mark.
No ska han ue aa spel Hejgut.
Hejje aa Klett, de æ bejje end ett.
Han ka it løv' po hiel Huj.
Han go ræn i Hell i ed.
Heller taab en Daaler end læ e Hajjel staa stel'.
Dæ hjalp engen Smutten.
Hjelper ed it, saa gyr ed da got.
Han ledt Hvoller i e Jovver etter ed.
Dæ æ en Hund begravet i ed.
Han saa hverken bu helle bav.
Han haa alti nøj aa heng hans Hat epo.
Vi rænner et e Hengsler a dje Dar. (Folk, man sjældent besøger).
Der æ Høg øvve Høg, undtagen Hans Christian Høeg.
(Var Præst i Hillerslev-Kaastrup 1773-83 og Broder til Statsminister Høegh Guldberg).
Han æ nøj hyv i e Hat.
Hø' ret, saa svaa do ret.
Han æ ud' po hans egen Haaen, lissom di stue Gjëjslinge.
Hans Hor krølle som nue Liemskavt.
De æ saa hoe, te en Kat ka it gnav i ed.
Han væn den hoe Si' ue.

E Ild æ ud, aa e Aask æ koll.
De, dæ it ka kom i Daa, de ka kom i Maa!
De haa væt øvver e Ild sin Sønnda. (Siges, naar Maden er
meget varm).
Han sejjer som en Ildklem' po en So.
Han laa it Finger imell.

Di ska ta in', lissom di gir ue.
Den jen si Ja æ lisse gue som den ajen si Nej.
Den dæ æ gu te aa sej Ja, æ gue te aa bæ Bar.
Aa ja saamænd! - Aaa saa en Pæl aa saa i Seng.
En ajjen Yvl komme en ajjen Yvlavten.
Dæ sejjer en Satens gue Kjæb e po ham. (Det siges at
være Thyboens højeste Udtryk for Veltalenhed).

(Historisk Årbog for Thisted amt 1942, side 297-300)